

DOWIĆ (1) *vb pf*

3 pl subst con praet by były dowiły.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) – XVII(XVIII) w.

Dokończyć przędzenia:

Zwrot: peryfr. »przędze swej dowić« = przerwać czyjeś życie: Ná którém [mojej Królewny] ślicznych ręk/ [...] Pragnąłem dufzę podać/ gdybykolwiek były Nieprzeidnáné siostry [Parki] przędze íwém dowiły. KochPam 87.

Synonim: doprząć.

Formacje pochodne cf WIĆ.

BZ